

Jumal olnu tānatud!

Üks aasta on jālle ára elatud. Silmad on mõndagi nāinud, kõrvad kuulnud ja süda tunnud, rõõmu ja kurvaastust mitmedelle olnud, kes omast warast ja peavarjust ilma jáanud, mis kurja kāte läbi ehk muul viisil — osalt fa išienese hoolimata oleku ja hooletuse läbi — sündinud. Mõni rumal útleb fohe, kui temale midagi kahju ehk hāda sündinud: „See oli Jumalast nōnda antud! selle waastu ei wōi keegi parata!“ — Tuhm inimene, kes nōnda útleb! Olgu üks asi nāituseks nimetatud: tahad sa nōrgast jáäst üle minna ja teised feelavod úteldes, et see ei kannab veel mitte, aga siia ei hooli feeldu, kükud sisse! Kas see Jumalast antud on, kui sa isi just kui meelega surma eneselle otsid?! Ma ei hõkka siin pitkemalt seesuguseist asjast arutama sellepáras, et see juba suuremal hulgal' tuttarv küllalt olema piaks.

— „Hoia isi, siis hoiab Jumal fa“, útleb kirja sõna.

Oma Kalendre lugejaid, kes seda siamaale lahkeste on waastu wōtnud, tāname kõigest sūdamest, ja loodame, et nūid jāsse meie sõbraks jááksiwad. Kui ehk mõnele mitte meelepáras pole olnud, palume ára unustada; fest kõide tahtmise járele ei jdua keegi teho, ega neid „ühe mūtsi alla“ panna.

Inimene piab suures looduse peegles oma ndtra fuju waatama, siis õpib ta wigadusi enese küles märkama ja aegamööda paranama, muidu ei wōi tema täielikumaks minna ega sinna sihile saada, mis Looja temale ette on māranud.

„Mis on looduse peegel?“ küsib ehk mõni. Sellepáale waastan fohe: koolid, õpetlikud raamatud ja tāhtsad ajalehed. Nendest wōib inimene juba küllalt omale waimuharidust saada; aga sāál on üks wiga paljude juures, millest mitmed ei hooli ega seda dieti járele ei mōtle, see on: t u i m u ș, mis kui luupainaja nendest ára lahkuda ei taha.